

[Arbejds- og socialministeren.]

om, at det vil være ønskeligt at opretholde denne lovgivning, hvis formål det er at fremskaffe beskæftigelse til arbejdsløse, herunder især arbejdsløshedsforsikrede, der ellers ville være henvist til at søge hjælp hos kommunen. Specielt har man fremhævet de gode erfaringer, man har med den ved loven indførte enkle administrative ordning, hvorved kommunerne er sat i stand til hurtigt at iværksætte mindre kommunale arbejder efter loven udelukkende ved lokale myndigheders mellemkomst.

De indvundne erfaringer har dog tillige vist, at der på visse punkter er trang til forskellige ændringer, og de forslag, der er fremkommet herom, er af ministeriet lagt til grund ved udarbejdelsen af det foreliggende lovforslag.

Af de foreslåede ændringer i den gældende lov skal jeg nævne bestemmelsen om, at der vil kunne meddeles dispensation fra de almindelig gældende henvisningsregler. Når regeringen har ment at burde foreslå denne ændring, skyldes det, at det har vist sig, at mange mindre landkommuner ellers ville have store vanskeligheder ved at udnytte loven, da dens betingelser for at erholde refusion i den forløbne tid er blevet væsentlig strengere end oprindelig, som følge af at der nu ydes forsikringsmæssig understøttelse i betydelig længere perioder end ved lovens vedtagelse. Dette forhold virker tilmed yderligere uheldigt ved, at der i sådanne mindre landkommuner ofte kun findes mindre arbejdsopgaver, som netop er egnede til udførelse efter nærværende lov. Endvidere har man i overensstemmelse med en fra forvaltningskommissionen modtagen henstilling foreslået en yderligere decentralisering af loven ved, at revision af regnskaberne og anvisning af tilskuddet er foreslået lagt ud til amterne.

De øvrige ændringsforslag er i det væsentlige en følge af denne decentralisering.

Jeg kan med disse bemærkninger anbefale lovforslaget, idet jeg gør opmærksom på, at det er enstemmigt vedtaget i det andet høje ting efter en kort udvalgsbehandling, hvori ministeren og udvalget i det andet høje ting var ganske enige om visse administrative retningslinier for loven.

Marius Sørensen: Det foreliggende lovforslag tager sigte på en videreførelse af lov nr. 108 af 22. marts 1949 om tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond til visse kommunale arbejder, samtidig med at man på baggrund af indhøstede erfaringer fra lovens hidtidige administration ved visse

ændringer af loven tilvejebringer en forenkling af administrationen, som i større udstrækning lægges ud til amterne, et forhold, som må synes rimeligt. Jeg kan medgive forslaget min bedste anbefaling.

Der er ikke tvivl om, at det i tiden fremover vil være af stor betydning ved siden af den egentlige beskæftigelseslovgivning at have en lovgivning som den her omhandlede, hvorved ikke mindst landkommunerne sættes i stand til hurtigt at kunne iværksætte mindre arbejder, som ellers ikke ville blive bragt til udførelse på det givne tidspunkt, og at beskæftige nogle af de desværre altfor mange arbejdsledige, i stedet for at disse nu er henvist til at skulle klare sig igennem ved hjælp af arbejdsløshedsunderstøttelse.

Lovforslaget, som efter en udvalgsbehandling er vedtaget enstemmigt i det høje folketing, kan jeg på mit partis vegne anbefale til hurtig vedtagelse her i landstinget.

Nielsen-Man: Da den af mit parti udpegede ordfører til denne sags behandling er forhindret i at være tilstede, skal jeg i hans sted tillade mig på gruppens vegne at anbefale det foreliggende lovforslag.

Sålænge denne ordning har været gældende, har det vist sig, at den har virket udmærket på visse områder, men det har alligevel efter de indhøstede erfaringer også vist sig, at ændringer er nødvendige. De ændringer, der indføres ved det foreliggende forslag, betragter mit parti som en absolut forbedring og kan derfor medvirke til lovforslagets hurtige og velvillige behandling i det høje ting.

Korsgaard: Når både den nuværende højtærede arbejdsminister og en tidligere arbejdsminister siger god for det foreliggende lovforslag, kan jeg føle mig tryk og på mit partis vegne tilsige velvillig og hurtig behandling af dette lovforslag.

P. N. Petersen (Røje): Det var en lykkelig indskydelse, da regeringen og lovgivningsmagten i rigsdagssamlingen 1934—1935 gennemførte den lovgivning, der gav kommunerne adgang til refusion af udgifterne til nødhjælpsarbejder, idet dette animerede til at skaffe arbejde i stedet for at yde understøttelse. Hvad det betød for de pågældende hjem, er det overflødigt at udbyde nærmere.

Desværre begik man oprindelig det fejlgreb, at denne refusion skulle ydes af den mellemkommunale refusionspulje, der har mange skæve sider, bl. a. den, at den svækker